

Prop de 300 persones rere els passos de Tintín a Saint-Nazaire

Una nit especial es va dur a terme dimarts a Cinéville, "Tintín i els ports del món", amb motiu del llançament de l'edició especial de Ouest-France, amb el mateix nom, ara als quioscos.

Molts fans de l'univers Hergé van fer del desplaçament a Saint-Nazaire per assistir a l'esdeveniment.

Trenta-vuit vinyetes evocuen la presència de Tintín a Saint-Nazaire a "Les set boles de cristall". Altres ports apareixen a l'obra d'Hergé: Xangai,

Nova York, Port Saïd, etc. Però també n'hi ha d'inventats.

(Font: ouest france)

Dins l'allau d'articles en diverses llengües -que no transcrivim tot i que els hem vist- que s'han publicat els darrers 4/5 dies sobre l'exposició del Grand Palais de París (sembla que no hi hagi res més en el món tintinaire) n'hem vist un d'un mitjà, mes aviat modest, **pensat i escrit en català**, que ens ha cridat l'atenció,

Tintín i l'actualitat

El Grand Palais de París acull fins al 15 de gener l'exposició Hergé, el creador de Tintín que, tot i l'èxit del seu personatge, va estar a punt d'engegar-ho tot a dida dues vegades, la primera quan va rebre acusacions de col·laboració passiva amb el nazisme pel seu treball al diari Le Soir, controlat pels alemanys. La segona, menys coneguda, és la que explica aquesta mostra: a començaments dels seixanta, decideix abandonar les seves aventures de línia clara i dedicar-se a l'art abstracte. L'exposició presenta els quadres que va pintar, inspirats en Miró, Poliakoff o Klee, però també les seves incursions al món de la publicitat, el material del seu dia a dia i fins i tot els dibuixos de Totor, un precursor de Tintín. Però el comissari també mostra peces com un ídol precolombí que va servir d'inspiració a la figura que apareix a L'orella escapçada.

Hergé va acceptar que no podia combinar pintura i còmic i es va resignar a tornar a l'amor/odi vers el seu personatge. A la inacabada Tintín i l'art alfa hi ha precisament una part del seu amor cap a les avantguardes i on el protagonista és a punt de morir convertit en una de les cèlebres compressions de Baldaccini. El missatge subliminal era clar, l'art intentava matar el còmic però no ho aconseguia.

De fet aquests paral·lelismes entre la vida i els seus àlbums queden molt clars en un llibre altament recomanable, Tintín, El somni i la realitat, de Michael Farr, que va publicar Zendrera en traducció d'Albert Jané. És un treball magnífic que rastreja els arxius de Remi i posa de manifest els lligams estrets entre realitat i ficció. Des de fotografies aparegudes a la premsa que es converteixen en vinyetes quasi iguals a noves tecnologies

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

com cotxes, tancs, avions o vaixells que traspassava a les seves aventures amb una precisió envejable. Al Capone hi apareix amb el seu nom real, però també hi apareixen edificis com l'estació del Nerd de Brussel·les o el Channing Building de Chicago i fins i tot els famosos Dupont i Dupont, que són dos policies reals extrets d'una fotografia de la portada del diari Le Miroir. La mirada precisa d'Hergé i aquesta permeabilitat entre la realitat i la ficció, es posa de manifest en tota mena de detalls. Mobles com les cadires de la Bauhaus, el ceptre polonès que va inspirar el d'Ottokar, una mòmia Parakas del Perú o fins i tot l'ampolla de whisky Haig que li ofereixen al capità Haddock. Un meravellós exercici de precisió que converteix la lectura d'aquest llibre magnífic en un passeig viu i documentat per la realitat periodística i social de la seva època.

És possible que si Hergé fos viu, gaudís força fent passar el seu periodista estrella per la política espanyola i catalana. Segur que trobaria moltes zones d'ombra i li acabarien sortint molts malvats i pocs herois.

(Font: Jordi Cervera, escriptor i periodista – reusdigital.cat)

A quaranta anys del final de Tintín

El 1976 es va publicar "Tintín i els picaros", l'última aventura del periodista belga i el seu gosset Milú. Un recompte de la seva obra, que segueix recollint adeptes cada dia.

Georges Rémi, millor com "Hergé", és el pare de la caricatura francesa i autor, de la més famosa tira còmica europea: Tintín, el periodista-detectiu-nen bo, de les aventures que s'han venut més de trenta milions d'exemplars, traduïts a més d'un centenar d'idiomes i dialectes. Aquesta, més que la d'Hergé, és la història de Tintín, d'Dupond i Dupont (Hernández i Fernández), de Haddock i de Milú, el genial gos xerraire.

El periodista, allotjat en un hotel de l'antic Congo Belga, acaba de descobrir que el seu fox-terrier blanc ha passat una nit de gossos per dormir fora de la mosquitera. Quan tracta de posar-li alcohol a les picades, algú toca a la porta. El periodista, encara en pijama, rep a un tropell d'agents de premsa.

"Cinc-cents dòlars pels reportatges que realitzarà a l'Àfrica", li diu el representant del "New York Evening Press". Apartant-lo amb un cop de colze, el pèl-roig enviat del "Daily Paper", de Londres, li ofereix 250 lliures esterlines per l'exclusiva, ploma i contracte en mà.

El periodista, ros, petit i amb tupè, consulta amb el seu gos i rebutja les propostes. "Estic compromès amb altres periòdics, als quals he donat l'exclusiva dels meus reportatges". És la dècada dels trenta. El periodista s'interna a la selva, i viu la primera d'una sèrie de 25 aventures increïblement versemblants, al llarg de cinquanta anys, durant els quals no envelleix ni una miqueta, i a més, no escriu un sol

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

reportatge, però ni tan sols una línia a màquina d'escriure, la qual cosa no obsta perquè dia a dia es consolidi més la seva fama com a reporter.

Tintín, que així es diu en català i castellà el personatge, va néixer el 1929, el deu de gener, data en la qual va veure la llum el primer episodi de "*Tintín al país dels soviets*" al suplement "Le Petit Vingtième", del periòdic belga "Le Vingtième Siècle", fundat el 1927.

A partir de llavors, Tintín sortiria a l'escenari en forma de pàgina setmanal, en blanc i negre, protagonitzant una aventura al llarg de 42, 50 i fins a 61 tedioses setmanes, fins a reunir el material suficient per a un àlbum. L'èxit del "mono" va ser espectacular, imprevisible. Tintín es va convertir en un personatge quotidià, el nom del qual, en lletres de motlle, encapçalava invariablement les seves pròpies aventures. Mai, però, va signar en elles cap notícia o reportatge. Així ho va voler el seu pare Hergé, el més famós dels caricaturistes belgues, iniciador de tota una escola del dibuix.

Hergé, pseudònim o anagrama de Georges Rémi (les inicials R.G. sonen com "her-gé" en francès, i s'inverteixen perquè els documents belgues porten el cognom endavant), va néixer a Brussel·les, el 1907, i als 17 anys va produir la primera

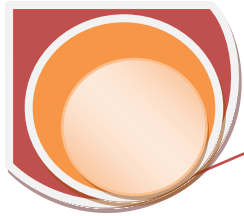
premonició de Tintín en un periòdic mensual anomenat "El boy-scout belga". Tintín, en realitat, es va dir "Totor" abans de néixer com a periodista; era un insuportable boy-scout d'ingenu traç, en el qual es veia la influència d'un notable dibuixant del segle XIX, Pinchon.

De viatge pels països socialistes.

Totor, cap de patrulla "scout", és el típic adolescent ple de bones intencions, que respon a la crida de l'aventura. Una mica més tard, Totor canvia el seu uniforme de "scout" per uns pantalons de golf i una gran càmera fotogràfica, d'aquestes que explotaven una bombeta de magnesi, i es transforma en reporter. Se'l considera com un heroi, espècie d'aventurer que informa al món occidental sobre països llunyans i salvatges.

De sobte nomenat editor del suplement "Le Petit Vingtième", Hergé va fer múltiples il·lustracions per als articles. Un text de difícil digestió anomenat "Les aventures de Floup, Nenesse i Cochonnet", li va donar la idea de la tira de Tintín. I, el 10 de gener de 1929, va començar "*Tintín al país dels soviets*", amb ressonant èxit des del seu començament. Hergé va perfeccionar el seu talent; va crear al gos "Milú" com a acompanyant de Tintín, i va iniciar una nova tira, molt bona, però amb menys èxit, anomenada Jo, Zette i Jocko.

Les tres primeres aventures de Tintín traduïdes es van titular "*Tintín al Congo*", "*Tintín a Amèrica*" i "*Tintín al Extrem Orient*". En elles, el dibuixant presenta a un periodista-superheroi, que se salva de tota mena d'aventures ingènues, de traç simple i poc atractiu, encara que l'ambientació general ja és una premonició del magnífic Tintín de la postguerra. El Tintín que va a l'Congo i visita Amèrica del Nord és un Tintín reaccionari,

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

hirsutament prooccidental, amb una visió escabrosa i una miqueta desagradable dels negres i les minories racials. La seva lectura no és aconsellable sinó com a document per al apassionat de la tira. Aquest Tintín fa ràpides incursions "vini, vidi, vici", a cada país que visita. Alguns li donen la culpa al caràcter conservador i religiós del "Segle Vint", el diari.

Personatge real

La primera versió de "*Tintín al Extrem Orient*", és més o menys semblant. Però llavors el jove Hergé coneix a un sacerdot -un dels vint mil lectors del diari- que impugna la tira per la seva falta d'objectivitat i poca documentació per tractar sobre països llunyans. El sacerdot presenta a Hergé a un jove estudiant xinès, de la Universitat de Lovaina, el nom és Tchang. Entre els dos neix una sòlida amistat. Tchang ajuda a redissenyar l'argument i els dibuixos de "*Tintín al Extrem Orient*", que es transformés en l'extraordinari "*El Lotus Blau*" que avui coneixem.

"El Lotus Blau" marca una ruptura en l'obra d'Hergé. Conscient dels defectes anteriors de la seva obra, el genial i obsessiu caricaturista belga treballarà d'aquí en endavant amb profusa documentació sobre cada tema que toqui, de manera que de cada història no resulti la babaua recopilació d'un observador en un país de pacotilla, sinó el paper d'un protagonista actiu en un univers imaginari, però

amb una base real.

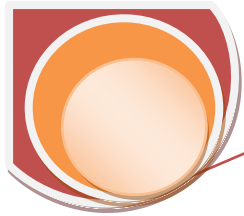
Així, "*El Lotus Blau*", es converteix en un veritable document sobre la Xina d'entreguerres, anterior a la revolució. Hi ha un estudi d'ambient, de situació política, etcètera, al qual contribueix notablement Tchang. Hergé, com un homenatge al seu amic, l'inclourà com a personatge dins el mateix "*El Lotus Blau*".

Durant la guerra, la producció de Tintín disminueix. Es el 1946 quan Hergé s'independitza del diari i llança el primer llibre de Tintín, que, curiosament, està molt endavant dins del seu ordre de producció: "*El Temple del Sol*". Aquest era un text complementari per al, potser, més divertit dels llibres produïts fins ara per Hergé: "*Les set boles de cristall*". 'La quixotada d'editar-lo' correspon a Edicions Casterman (París, Tournai), empresa que, 38 anys després, ha venut drets a editorials en més de 100 idiomes, i ha imprès un milió 250 mil exemplars de cada títol de la seva sèrie, és a dir, uns 30 milions d'exemplars en total, dels quals l'autor d'aquestes línies és orgullós propietari de 25.

L'equip d'Hergé

Abans de la guerra, la sòlida economia francesa va permetre que el diari "Segle Vint" edités àlbums en blanc i negre de 110 i 124 pàgines. Amb la estretors de la postguerra, la casa Casterman va haver de reduir-les a 64 pàgines, format definitiu que van prendre les tires. Va ser Raymond Leblanc l'home de negocis que va veure la immensa possibilitat mundial que tenien i va vendre el primer número de la revista "Tintín", el 26 de setembre de 1946. Així mateix, Hergé es va convertir en corporació. Un equip de dibuixants, al principi petit, l'ajudava amb la repetició infinita de les figures dels seus personatges, amb els paisatges i arguments, a més de la documentació. La revista, a més de

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

l'episodi setmanal de Tintín, portava diverses tires diferents, algunes d'elles dibuixades i creades pels mateixos ajudants d'Hergé.

Entre ells, aviat es va destacar Paul Cuvelier, que el 1960 va produir veritables clàssics de Tintín, ajudat per successius caps d'edició de la revista; Jacques Van Melkebeke, André Ferné (fins a 1958). Michel Greg (retirat el 1975), Henry Desclez i ara, Jan Luc-Vernal. A l'ombra de Tintín van florir moltíssimes imitacions de curta vida, com "Jojo" i "Marc Ratal". També va florir tota una escola de dibuixants belgues que va produir almenys cinquanta estrelles amb un nombre igual de personatges dibuixats, entre ells el famós "Spirou", de "Gastón" i molts altres.

Amb el temps, en completar cada aventura de Tintín en els números de la seva revista, Casterman publicava un àlbum o quadernet complet. Els tiratges van anar pujant. Dels set mil de la preguerra, es va passar a 25 mil el 1944 ja una mitjana d'un quart de milió en la dècada dels 50.

Els personatges i situacions de Tintín van anar canviant, igualment, amb el temps. La diferència que té Tintín amb altres tires còmiques està en que va conservar una unitat narrativa total, des del primer episodi fins l'últim. Al llarg de cinquanta anys, els personatges van evolucionant, canviant, en forma lògica. Tintín, al contrari, està solitari. Després, quan surt per Amèrica, dos personatges de bastó i barret fort observen circumspectes. Són Dupond i Dupont (Hernández i Fernández), els dos detectius pintorescs que més tard intentaran detenir-lo durant l'afer de "*Els cigars del faraó*", creient que es tracta d'un perillós criminal. Tot acabarà en una gran amistat.

L'acurada documentació recopilada per Hergé per a cada episodi els converteix en retrats de l'època en què foren dibuixats; recullen modes, models d'automòbils, tipus d'avions, arquitectura, des de 1930 fins als nostres dies.

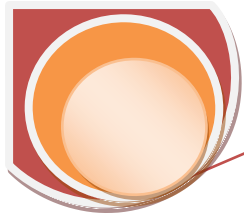
Accent nasal i menció a Colòmbia

Per als "tintinómans", que cada dia són més, la troballa d'un nou exemplar, episodi o dibuix nou d'Hergé, és tot un esdeveniment. Encara per a aquells que tenen el mal gust de rectificar la pronunciació de Tintín dient "Tantá ..." amb un perfecte accent nasal que afortunadament desqualifica la titlla de la traducció espanyola.

A més, per a utilitat de certa antologia de mencions a Colòmbia, Hergé parla breument del nostre país en un dels seus últims episodis. "*Tintín i els picaros*". Bianca Castafiore, la cantant operàtica de l'eterna ària de les joies del "Faust" de Gounod (ah, ric ... de veure'm ... tan bella ... en aquest mirall), viatge a la república de Sant Théodoros, a Amèrica Central, on el coronel Bordurio Sponz, assessor del govern del dictador Tapioca, l'empresona per parar una trampa a Tintín. Aquest aprofita l'oportunitat per portar al poder al seu amic, el general Alcázar. Però la cantant va viatjar a Tapiocápolis (que després es dirà Alcazarópolis) únicament després de "visitar amb gran èxit Equador, Colòmbia i Veneçuela", d'acord amb la revista París-Flash (Pàgina 1).

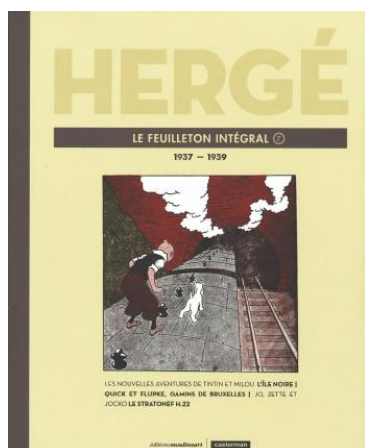
La visita va haver de ser recent, a jutjar pel Jumbo que Tintín, Haddock i Tornasol abandonen San Théodoros. No seria d'estranyar, per tant, que allò de "ah, ric ... de veure'm ... tan bella ... en aquest mirall", hagués esquarterat les aranyes del nostre vetust Teatre Colón durant les últimes temporades d'òpera.

[CARLOS MAURICIO VEGA – Revista Diners (Revista colombiana de cultura y estil de vida amb més de 50 anys d'història)
(Publicat originalment a la Revista Diners No. 156 del març de 1983)]

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

3r lliurament de la sèrie "Le feuilleton integral"

Es tracta, després dels volums 11 i 6, del volum 7. El volum 7 d'aquesta col·lecció cobreix els anys 1937 i 1938 i es reproduceix la pre-publicació de "L'Île Noire" a *Le Petit Vingtième* i coincideix excepcionalment amb episodis d'uns colors sòlids, i amb la segona aventura de *Jo i Zette* que va publicar, gairebé simultàniament *Cœurs Vaillants*. Tot i presents en el suplement brussel·les, *Les Exploits de Quick et Flupke* hi son menys freqüents.

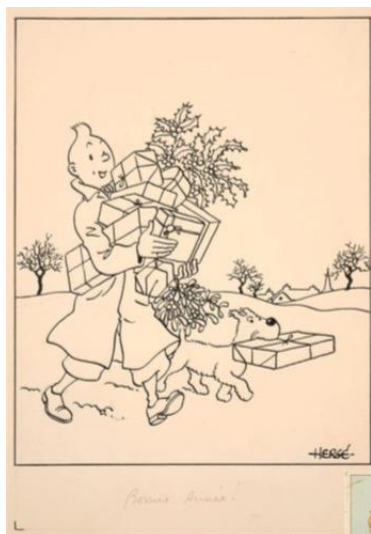
Publicat per Casterman, format 24,4 x 30,2 cm i 464 pàgines, surt a la venda el proper dia 19 d'octubre.

Preparar les vacances d'esquí amb Tintín

Com a part de la seva venda "L'univers du créateur de Tintin, que tindrà lloc el 19 de novembre, el departament de subhastes d'Artcurial Comics oferirà un conjunt històric de 20 dibuixos en tinta feta per Hergé per a la sèrie coneguda com la "targeta de la neu".

Postal neu, tinta Xina i aquarel·la sobre paper, 1942/1943. 60 / 120.000 €

Hergé (Georges Rémi dit), Carte neige, encre de Chine et aquarelle sur papier, 1942/1943, dessin original et édition imprimée, estimation: 60 000 - 120 000 € / 66 000 - 132 000 \$ © Hergé/Moulinart2016

"És molt rar trobar originals d'Hergé dels anys 1940, pocs han sobreviscut. Aquests vint dibuixos van ser preservats en una antiga col·lecció privada. Un cop més, tenim el plaer d'oferir als col·leccionistes francesos i internacionals originals de Tintín mai vistos al mercat", va dir Eric Leroy, expert en BD de Artcurial.

Encarregats per una editorial belga especialitzada en targetes postals i calendaris, aquests dibuixos es van utilitzar per il·lustrar les targetes de felicitació que es venien en colors amb motiu de les festes de Nadal i Cap d'Any de 1942-43. S'estima que la col·lecció completa comporti entre 1,2 i 2,4 milions d'euros. Els dibuixos seran oferts de forma unitària, acompanyats d'una targeta de felicitació de l'època.

(Font: ActuaLitté)